

Pillantás a jövőbe — a Szent István tér alatt

Látogatás az új földalatti vasút alagútjában

Az elmúlt évek során százak és százak jártak csoportos és szervezett látogatások keretében az új földalatti vasút alagútjaiban. Ki-ki a helyszínen győződhetett meg az álhírek, a rosszindulatú feltevések ellenkezőjéről. Saját szemével láthatta minden érdeklődő, hogy a korábbi — pontosabban: túl korai — befejezetésekből semmi sem veszett kárba.

Az alagutak kilométerek hosszán épen állnak, lassú ütemű burkolási munka folyik bennük.

Sha az ország gazdasági egyensúlyában nem okoz már billenést a befejezéshez szükséges hatalmas összegű ráfordítás, az építkezés bármikor folytatható.

A földalatti szintjéig harminc métert süllyed a liftkas. Szürke betonpallókon csillesínek. Zúgnak a kis automataszivattyúk, amelyek az utak közepén vezető betonvályúkba gyűlő nedvességet távolítják el. Csak az állandó légvonat hiánya miatt képződik pára. Általában száraz, poros a talaj, messzeregző visszhanggal koppan minden lépés.

Nyolcméteres átmérőjű betongyűrűben haladunk villanyfűzők alatt a majdani Deák téri megálló csarnokához.

Három alagutat látok egymás mellett. A középső jóval tágasabb, mint a két szélső. A tágas: megállócsarnok alagút. Itt a Deák térnél földalatti összeköttetést építettek a kis, a régi földalattihoz is. Onnan aluljáróval közelíthető meg a nagy, az új földalatti. Miután a Deák tér alá eső részt átszálló megállónak szánják,

az egyik megállócsarnokból a másikba föld alatti felüljárókon közlekedhetnek az utasok.

A sínpárok és várócsarnokok között több boltíves kijárat biztosítja, hogy a szerelvények ajtaján kiáramló tülekedés és torlódás nélkül, gyorsan juthassanak majd a peronrészre.

Három irányban is látszik nagyon messzire nyúló fényoszor. Hol, merre lehetünk? Merre jöttünk? Pestnek? Budának? A szokatlan látvány lenyűgöző élményének hatására elvesztettem irányérzemet. Kiderül, hogy a Bazilika, a Szent István tér alatt állunk. A tőlem jobbra eső fényoszor csaknem a Rákóczi útig mutat, a hátam mögött levő a Kossuth Lajos tér irányába. Persze, hiszen mindkét helyen

ott a megszokott látvány nyá vált betonkerítés, amelyen szerény táblácska hirdeti, hogy „Földalatti építkezés”.

Az alagútnak ezen a pontján alighanem már végleges a homorú fal borítása. Mintegy két méter magasságtól kezdve erős vasrudak sora mered ki a falból. Ezek tartják majd a jelző-, kábel-, vezetékhalózatot. Csak rájuk kell illeszteni.

A majdani Szent István téri megállónál sok a látnivaló. Az eddigieknél is tágasabb — magasabb és szélesebb —, még borítatlan

alagútgyűrű mered a föld felső szintje felé mintegy negyvenöt fokos szögben.

A látvány egészen különös. A fölfelé húzódó fényoszor végén mindent befejező sötétség. A homorú, egymáshoz illesztett, téglalap alakú vasbeton tartályszerüések megdőlt, hatalmas kémény belsejét idézik. Mintha alulról fényképezett felvétel volna, vagy a mi kis csoportunk állna rossz

szögben. Am a látvány nem optikai csalódás, hanem

a majdani fel- és levezető mozgólépcső pályatesté, amelyre már csak a szerkezetet kell beemelni.

— Hogy mikortól és mikorra, hogy merre és meddig épít-

tik? — nem kérdezem. Az új földalattival kapcsolatban meg-alapozatlan tájékoztatásnak nem szabad elhangzania. A megalapozottsághoz pedig távlati, széles körű gazdasági felmérésre van szükség. Egy biztos: tovább épül. Néhány év múlva pedig talán majd én is közlekedhetem rajta. A lá-

tottak birtokában nem vagyok türelmetlen, s amit megírtam, nem a képzelet felcsigázásául, hanem a félre-tájékoztatások és álhírek ellen szántam.

Mielőtt a lifthez visszatérnénk, megfogom a falat. Tapintani akarom a jövőt. Érdesen súrolja a tenyeremet. Hűvös és igaz. Tömör valóság.

Nyerges Agnes